

Svetovni potepuhi - Frkolinček, Martinček in Pavlinček - pri teti Dolgouhi

»SVET, KAJ JE SVET,« JE PREMIŠLJEVAL FRKOLINČEK IN MANDRAL ZA MARTINČKOM, KI SE JE Z LAHKOTO SMUKAL SKOZI VISOKO TRAVO. ZAČELE SO GA BOLETI NOŽICE, DA SE JE JEL LENO PLAZITI. PAVLINČEK JE POFRFOTAVAL. TUDI ON JE BIL UTRUJEN.

SONCE JE NEKAM ZLEZLO IN V TRAVI JE ŽDEL MRAK.

FRKOLINČEK IN MARTINČEK STA KOMAJ PRILEZLA NA VRH KRTINE. PAVLINČEK PA JE SEDEL NA MARJETKO IN MENIL:

»POČIVALI BOMO ZDAJ!«

»ŽE PLEZA IZZA BREZE MLAJ,
SO TRUDNE MI OČI!«

JE REKEL FRKOLINČEK IN SE OZIRAL PO PRIKADNEM LEŽISCU.

»NOČ HLADI,
LENA ŽE JE MOJA KRI!«

JE PRISTAVIL MARTINČEK.

»PA ZASPIMO!
KO BO PRIŠLO SONCE MIMO,
POJDEMO NAPREJ!«

JE REKEL PAVLINČEK IN SE ZAZIBAL NA MARJETKI. MARTINČEK JE PRI PRIČI ZASMRČAL, LE FRKOLINČEK NI VEDEL, KAM NAJ POLOŽI SVOJE PREUTRUJENO TELESCE.

ZAGLEDAL JE PONOSNI MAK IN GA ZAPROSIL:

»LJUBI MAK,
JAZ SEM SIROMAK,
DAJ MI VARSTVO V SVOJEM CVETU —
PEL TI SLAVO BOM PO SVETU!«

MAK PA JE ZMAJAL Z GLAVICO IN REKEL:

»FRKOLINČEK — SI MOŽAK,
ZAME BOŠ KAR PRETEŽAK!«

A FRKOLINČEK JE MOLEDOVAL TAKO DOLGO, DA SE GA JE MAK NAPOSLED LE USMILIL.

FRKOLINČEK, PAVLINČEK IN MARTINČEK SO ŠE SPALI, KO SO PRISPELI NA TRAVNIK KOSCI. KOSE SO SE JIM BLISKALE V SONCU IN TRAVA JE JEČALA.

MAK JE GLOBOKO VZDIHNIL IN FRKOLINČEK SE JE ZBUDIL.

»KAJ TI JE, PRELJUBI MAK,
CVET NOBEN TI NI ENAK —
PA TAKO ŽALUJEŠ
IN ZDIHUJEŠ!«
»SMRT ME ČAKA,
KOSEC PROTI MENI ŽE KORAKA!«

JE OTOŽNO ODVRNIL MAK.

FRKOLINČKA JE PRETRESLA GROZA. NAGLO JE ZBUDIL
PAVLINČKA, NATO PA ŠE MARTINČKA. OJ, KAKO STA SE PRE-
STRAŠILA! MARTINČEK SE NI GENIL. FRKOLINČEK PA JE ZAVPIL:

»MRTEV, MRTEV!
V SVETU NAŠA — PRVA ŽRTEV!«

V TEM PA JE KOSEC ŽE ZAMAHNIL. MAKU JE ODLETEL
PONOSNI KLOBUČEK, MARJETKI ZALA GLAVICA.

»TO JE VELIKAN, OJ VELIKAN STRAŠAN!« SE JE DRL FRKO-
LINČEK, PREPLAŠEN SKOČIL KVIŠKU IN OBVISEL NA KOSI.

KOSEC SE JE RAZVESELIL PALČKA IN DEJAL:

»MOŽIC
BLEDIH LIČ,
ČIGAV SI STRIC?

FRKOLINČEK JE CAPLJAL NA KOSI IN JECLJAL:

»JAZ SEM FRKOLINČEK,
FRKOLINKE DRAGI SINČEK,
KI PO SVETU ZDAJ POTUJE,
DA SI ZLATO SREČO SKUJE!«

KOSEC SE JE ZAKROHOTAL IN GA HOTEL VTAKNITI V ŽEP.
PUSTIL BI SVOJ TEŽKI STAN IN ODŠEL PO VELIKIH MESTIH
KAZAT PALČKA.

PAVLINČEK JE ZAPAZIL PRETEČO NEVARNOST IN SEDEL KOSCU NA UHO. KOSEC JE ZAMAHNIL Z ROKO, FRKOLINČEK PA JE PADEL NA KRTINO. KRTINA SE JE VZDIGNILA, IZ SVOJEGA TEMNEGA DOMA JE POKUKAL KRT. FRKOLINČEK MU JE NAGLO POŠEPNIL SVOJO NEZGODO IN DOBRI ČRNI SAMOTAR GA JE GOSTOLJUBNO POVABIL K SEBI.

KOSEC JE KLEL, KER NI MOGEL NAJTI FRKOLINČKA IN JE JEZEN NADALJEVAL SVOJE DELO. PAVLINČEK SE JE UMAKNIL V BLIŽNJE GRMOVJE IN ČAKAL NA PRIJATELJA.

SONCE JE ZLEZLO ŽE VISOKO NAD OBZORJE. OGRELO JE MARTINČKA. KRI MU JE ZAKROŽILA PO PREMRLEM TELESCU. OZRL SE JE PO PRIJATELJIH IN VIDEL V POKOŠENI TRAVI LE SVOJ ODREZANI REP. HUDO SE MU JE STORILO. PAVLINČEK GA JE TAKOJ OPAZIL IN SE MU PRIDRUŽIL, REKOČ:

MARTINČEK,
NAŠ PRIJATELJ FRKOLINČEK
Z MOJO POMOČJO
H KRTU JE UŠEL V ZEMLJO.«

POTRKALA STA TOREJ PRI KRTU. KMALU JE BOJAZLJIVO POGLEDAL SKOZI ODPRTINO FRKOLINČEK. KO JE OPAZIL PRIJATELJA, SE JE RAZVESELIL. POSLOVIL SE JE OD SVOJEGA RESLTELJA IN VSI TRIJE SO POČASI NADALJEVALI POT. NISO BILI PREVEČ DOBRE VOLJE. MARTINČEK JE ŽALOVAL ZA SVOJIM REPOM, FRKOLINČEK PA JE TREPETAL PRED LJUDMI-VELIKANI.

(DALJE PRIHODNJIČ)

ZAJČJA SEJA

„Rad bi vedel le, zakaj
streljajo nas stari, mladi.
Ali naše res meso
vsi tako imajo radi?“

„Z mesom našim bo tako,
kakor praviš Dolgoušec,
a še nekaj jim diši:
to je mehki naš kožušec!“

„Kaj si res že zmešan ves,
da čenčaš nam marnje take?
Sladkosnedni so preveč,
da bi jedli naše dlake!“

„Nisi mi razumel prav.
Ampak z našimi kožuščki
grejejo se radi vsi:
starci, suhci, debeluščki!“

Da ni zdajci počil strel,
še bi bili modrovali,
a pred pokom vsak beži,
tudi zajčki so jo ubrali.